

Arrest

nr. 224 541 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 26 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2019 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.12.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

E., M. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Bni Bouayach op 01.01.1932

Nationaliteit: Marokko

Verklaarde adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag d.d. 26.12.2018 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: (...). Dat uit het woonstverslag van de Lokale Politie van Antwerpen d.d. 02.03.2019 blijkt dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van haar feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van haar nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991.

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en dat zij zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Artikel 9ter §3, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: "§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat". Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt een vreemdeling die effectief in België verblijft de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen. De verwerende partij verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 december 2018 op grond van hoger geciteerde bepaling onontvankelijk nu zij meent dat het adres vermeldt in de aanvraag niet de effectieve verblijfplaats is van de verzoekende partij.

2. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde aan dat verzoekster effectief een verblijfplaats heeft opgegeven in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekster gaf dan ook haar adres op waar zij verbleef: (...). De gemachtigde erkent dus dat verzoekster een verblijfplaats in België opgaf. Vervolgens stelt de gemachtigde: "Dat uit het woonstverslag van de Lokale Politie van Antwerpen d.d. 20.3.2019 blijkt dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft". De gemachtigde verwijst derhalve naar een "woonstverslag", maar citeert hier niet uit. Dit "woonstverslag" werd ook niet gevoegd en is verzoekster niet bekend. Niettemin stelt de gemachtigde op basis van dit "woonstverslag" wel als volgt: "Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van haar feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van haar nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft". Het "woonstverslag" vormt dus het

determinerende element om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren voor de gemachtigde in toepassing van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

3. Zoals aangehaald, citeert de gemachtigde niet uit het desbetreffende "woonstverslag". Dit "woonstverslag" wordt ook niet gevoegd aan de bestreden beslissing en evenmin werd dit "woonstverslag" eerder aan verzoekster kenbaar gemaakt. Zoals tevens aangehaald, is dit "woonstverslag" nochtans het determinerende element om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren voor de gemachtigde in toepassing van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster krijgt echter geen kennis van de inhoud van dit verslag in de bestreden beslissing, terwijl hieruit nochtans moet blijken waarom de opgegeven verblijfplaats door verzoekster door de lokale politie niet als dusdanig werd erkend. Hieruit zou onder meer moeten blijken welke vaststellingen werden verricht, bv. werd een naam op de bel aangetroffen? Hoe vaak werd er langsgelopen en op welke tijdstippen? Werd eventueel een bevraging gehouden van de buurt of zij verzoekster kennen? Hierover wordt aan verzoekster geen enkel inzicht verschaft in de bestreden beslissing. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn. De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150); Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan. Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In louter ondergeschikte orde, zonder kennis te hebben gekregen van de inhoud van het "woonstverslag" en zonder zich dus te kunnen verdedigen tegen de inhoud van dit verslag, wijst verzoekster erop dat zij zeer verbaasd is over de gemaakte vaststelling door de lokale politie te Antwerpen en, bijgevolg, ook door de verwerende partij. Verzoekster kan slechts benadrukken dat zij alhier verblijft. Uit de medische gegevens die werden overgemaakt blijkt bovendien dat zij niet zelfstandig kan wonen maar nood heeft aan mantelzorg. Gezien de leeftijd van verzoekster, haar medische toestand, haar familiale toestand (alleenstaande) en het feit dat zij in haar land van herkomst (Marokko) geen beroep kan doen op adequate opvolging en behandeling in de onmiddellijke omgeving van haar woonplaats, is het wenselijk dat zij hier bij haar familie kan verblijven. Verzoekster verblijft daarom bij haar schoonzoon: de heer E. K. M'H. (...), geboren te Isouikan (Marokko) op 9 juni 1975, hebbende de nationaliteit van Nederland, RR: (...), woonachtig te 2018 Antwerpen, (...). Dit is ook het adres dat zij opgaf. Gelet op de beperkte elementen om dit te beoordelen, brengt verzoekster daarom aan dat de gemachtigde onzorgvuldig lijkt te handelen. Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 3, De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991,

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven, namelijk de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij eist dat de inhoud van de woonstcontrole of de woonstcontrole zelf bijgevoegd diende te worden bij de beslissing. Verzoekster gaat er met haar kritiek aan voorbij dat een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing niet opgenomen dient te worden in de beslissing zelf, en niet te worden bijgevoegd. In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

De negatieve woonstvaststelling van 2 maart 2019 bevindt zich in het administratief dossier en stelt wat volgt:

“Dit dossier is in verband te brengen met de verschillende negatief afgesloten aanvragen tot inschrijving van de schoonzoon E. K. M'H. (...), op het zelfde adres; Onze uitgebreide bevindingen daaromtrent kunnen nagegaan worden in de verslagen die wij naar de bevolking gestuurd hebben, waar het dossier intern overgemaakt is aan de stafdiensten.

De aanvraag van betrokkene zelf dateert volgens de brief van DVZ van 26/12/2018. Wij kunnen melden dat wij haar sindsdien slechts eenmaal aangetroffen op dit adres tijdens de vele onderzoeken voor de schoonzoon in dezelfde periode (11/01/19 om 13u15, 12/01/19 om 08u30, 14/01/19 om 20u02, 21/01/19 om 9u50, 23/01/19 om 09u05, waarbij haar schoonzoon haar origineel paspoort voorlegde (waarvan het nummer overeenstemt).

Hoewel beiden kunnen beschikken over het appartement en er kunnen wonen, blijven wij met een zeer groot vermoeden dato ook betrokkene bij haar dochter en kleinkinderen in Den Haag verblijft, net als haar schoonzoon.

(...)

Data en uren van de uitgevoerde controles:

- 1. 26/02/2019 om 19:05 uur*
- 2. 27/02/2019 om 13:10 uur*
- 3. 28/02/2019 om 08:10 uur*
- 4. 01/03/2019 om 09:05 uur*
- 5. 01/03/2019 om 20:00 uur.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt welk adres verzoekster in de aanvraag als feitelijke verblijfplaats heeft opgegeven, dat uit het woonstverslag van de Lokale Politie van Antwerpen blijkt dat verzoekster niet op dit opgegeven adres verblijft en dat het in de aanvraag opgegeven adres niet overeenstemt met het adres van haar feitelijke verblijfplaats in België. Voorts wordt gesteld dat verzoekster niet het adres van haar nieuwe verblijfplaats meedeelde aan het bestuur, om te besluiten dat het bewijs of verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft, ontbreekt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar deze stelt dat het “*woonstverslag nochtans het determinerende element (is) om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren*”. De Raad is van oordeel dat niet het woonstverslag op zich bepalend is, maar wel de inhoud ervan. In de bestreden beslissing werd in het kort het voorwerp en de inhoud van het woonstverslag weergegeven, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoekster maakt evenmin een schending aannemelijk van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC